

เดี๋ยวนี้บ้านฉันมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ

สุวิทย์ พันธศุกร
R13008

ฉันได้มีโอกาสปฏิบัติธรรม เข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันอีกครั้งในปีนี้ ถึงแม้จะเป็นการปฏิบัติที่น้อยวัน แค่ ๓ วันเท่านั้น แต่ฉันก็ตั้งใจทำจริง ๆ ฉันได้ชวนหมวย (ลูกสะใภ้) ไปปฏิบัติพร้อมฉันด้วย เพราะที่ร้านค้าทองแม่ทองใบ (ตั้งเดิม) ที่เดอะมอลล์งามวงศ์วาน ปิดร้านหยุดชดเชยตรุษจีน ๓ วัน

ฉันปฏิบัติกรรมฐานแล้วให้ระลึกถึงอดีต เมื่อครั้งที่ฉันเพิ่งพบหลวงพ่ोजรัญ และได้มีโอกาสกราบท่านเป็นครั้งแรก เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๐ เดิมฉันไม่เคยรู้จักท่านมาก่อนเลย ฉันได้กราบท่านโดยเพื่อนแนะนำให้ฉันนิมนต์หลวงพ่ोजรัญอีกองค์หนึ่งให้ไปสวดมนต์งานทำบุญวันเกิดของแม่ฉัน ปีนั้นท่านอายุ ๘๖ ปี (ภายหลังเสียชีวิตเมื่ออายุ ๙๑ ปี) ฉันและพี่ ๆ น้อง ๆ รวมกันจัดงานทำบุญวันเกิดแม่ของฉันในปีนั้น ฉันนิมนต์พระ ๙ องค์ เป็นพระเจ้าอาวาสรวมแล้ว ๗ วัดด้วยกัน จากเชียงราย นราธิวาส โคราซ และสิงห์บุรี ฉันนิมนต์หลวงปู่บุดดา และพระมหาทอง วัดกลางชูศรี พร้อมแะนิมนต์หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน สมัยนั้นฉันก็เป็นผู้หนึ่งที่ชอบทัวร์วัด กราบพระอรหันต์ตามวัดจังหวัดต่าง ๆ เราจะไปกันเป็นกลุ่ม เป็นคณะประมาณ ๕-๖ คน มีคุณมาลีรัตน์ จริญญาานนท์ เป็นผู้นำ วันที่พวกเราไปนิมนต์หลวงปู่บุดดา ตอนกลับเพื่อน ๆ บอกให้แะนิมนต์หลวงพ่อ “พระครูภาวนาวิสุทธิ์” วัดอัมพวัน พวกเพื่อนฉันยังพูดว่า ไม่แน่ใจว่าจะนิมนต์ได้ เพราะโดยปกติหลวงพ่อกันมีกิจในวัดมาก ท่านไม่ค่อยรับนิมนต์ออกนอกสถานที่นักรอก ฉันกับเพื่อนก็เลยลองเสี่ยงดู ผลปรากฏว่าท่านรับนิมนต์ พวกเราทั้ง ๕ คนดีใจมาก วันที่ทำบุญวันเกิดแม่ฉัน เราทำที่บ้านน้องชายฉัน พอเสร็จพิธีฉันได้นิมนต์หลวงพ่อกับไปเหยียบบ้านฉัน เพื่อเป็นสิริมงคล ท่านก็เมตตาไปให้ ทั้งที่ฉันเพิ่งรู้จัก และกราบท่านเป็นครั้งแรก ปกติแล้วฉันไม่ค่อยยกล้ามนิมนต์พระไปบ้านฉัน สาเหตุเพราะสามีฉันเขาไม่ค่อยชอบพระสงฆ์ เขาเป็นคนจีน เขาเติบโตจากประเทศจีนในสมัยประธานเหมาเจอตุง ไม่นิยมไหว้พระสงฆ์ หลวงพ่อกันได้เข้าไปกราบพระพุทธรูปในห้องพระของฉัน ท่านพบเห็นรูปเตี้ยฉัน ซึ่งท่านเสียชีวิตแล้ว ฉันเอารูปท่านตั้งบูชาอยู่ หลวงพ่อกันเอ่ยปากถามฉันว่า รูปนี้เป็นอะไรกับโยม ฉันบอก เตี้ยของดิฉันเจ้าคะ ท่านก็ไม่ว่าอะไร เพียงแต่เอ่ยปากชวนให้ฉันไปที่วัดเข้าปฏิบัติกรรมฐาน ปฏิบัติธรรมถ้ามีเวลา

แต่ก่อนบ้านฉันนี้ ไม่ค่อยสุขสบายเท่าใดนัก สาเหตุเพราะสามีของฉันเป็นคนเจ้าอารมณ์ มักโกรธ ขี้บ่น เวลาโกรธชอบเอ็ดตะโรเสียงดัง ปิด-เปิดประตูดังโครมคราม ส่วนลูกชายคนเดียวของฉัน ก็เป็นหัวแก้วหัวแหวนที่ไม่ค่อยยอมฟังเสียงพ่อเท่าใดนัก ฉันต้องรับหน้า รับภาระ ทั้งพ่อทั้งลูก และแบกภาระทั้งหมดในบ้าน ด้วยปัญหาอันหนักอึ้ง ดังนั้นพอหลวงพ่อชวน ดิฉันก็หาโอกาสไปกราบท่านที่วัดในเวลาต่อมา และก็นิมนต์ท่านให้แวะบ้านฉันในเวลาที่ท่านมีกิจนิมนต์เข้ากรุงเทพฯ

ฉันยังจำได้ มีอยู่คราวหนึ่ง ท่านเข้ากรุงเทพฯ และได้แวะที่บ้านฉัน ในตอนนั้นมีวันชัยเป็นคนขับรถ และมีพี่เสนอดิตติดตามไปด้วย สามีของฉันกำลังซ่อมรถของเขาอยู่ ธรรมเนียมของเขาถ้ามีพระสงฆ์มาที่บ้าน เขาจะเดินเลียงออกจากบ้านไปทันที

วันนั้นเขาซ่อมรถยังไม่แล้วเสร็จ พี่เสนอทักทายเขา และก็เสนอให้วันชัยช่วยซ่อมรถให้ สามีฉันก็ตกลง ฉันยังรู้สึกแปลกใจอยู่ เพราะโดยปกติแล้ว เขาจะไม่ยอมให้ใครไปยุ่งงานที่เขากำลังทำอยู่เลย และจะยิ่งไม่ชอบใจเอามาก ๆ ถ้าเพื่อนที่เคยชวนฉันไปวัดมาบ้าน บางคนโดนไล่ก็มี

เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อบ้านแหวะที่บ้านฉัน ขณะที่พวกเราพี่น้องกำลังสนทนากับท่านอยู่ ซึ่งก็มีพี่กุ้เกียรติ พี่ประเทือง พี่เสนอ พร้อมด้วยฉันและลูกชายหนึ่งอยู่ด้วยกัน จู่ ๆ สามีฉันก็เดินลงมาจากชั้นบน ในมือเขากำธนบัตรประมาณ ๕ หมื่นบาท เขามายืนอยู่ข้างหน้าหลวงพ่อ และพูดกับท่านว่า พระมาแล้วช่วยอะไรได้ เอาพระมาบ้านทำไม พระช่วยอะไรได้ ไอ้พี่ที่ช่วยได้ พร้อมทั้งแบมือให้หลวงพ่อดู เงินที่กำมานี้ถึงจะช่วยให้ พี่ชายฉันกับมันส์ลูกชายฉันต้องช่วยกันกระซิบบอก “หลวงพ่อครับใจเย็น ๆ เขาเอะอะโดยวายเป็นก็หาย หลวงพ่อใจเย็น ๆ นะครับ” ฉันเห็นหลวงพ่อนั่งนิ่งเฉย พร้อมกับเคาะกลองยานัตถ์กับมือของท่านเบา ๆ (ตอนนั้นท่านยังนั่งด้ายอยู่) ตัวฉันเสียวอีก ใจสั่น มือเย็นเฉียบ กลัวเขาจะอาละวาดก็กลัว เกรงใจหลวงพ่อก็อีกด้วย สักพักเดียวเขาก็เดินขึ้นเรือนไป ท่ามกลางความโล่งอกของทุกคน

ลูกมนี้สกราบหลวงพ่อบอกว่า “สงสารแม่ผม ต้องรับภาระทุกอย่าง ทั้งหนัก ทั้งเบา ผมก็ยังเรียนไม่จบ หลวงพ่อบอกช่วยแม่ผมที ผมแอบเห็นแม่ผมร้องไห้บ่อย ๆ ถ้าหลวงพ่อบอกช่วยที่บ้านผมสงบ เป็นสุขได้ และแม่ผมไม่ต้องร้องไห้แล้วละก็ พอผมเรียนจบ ผมจะบวชแทนคุณท่าน” เสียงหลวงพ่อบอกว่า ชื่อบ้านนี้ใครเป็นคนตั้ง ฉันก็ตอบหลวงพ่อบอกว่า “ดิฉันตั้งเองเจ้าค่ะ” ใช้ชื่อย่อของนามสกุลตั้งเป็นชื่อบ้าน “บ้านพันธ” ท่านสั่งว่า ไปเปลี่ยนเสียใหม่โยมเอาชื่อนามสกุลเต็ม ๆ เลยนะ “บ้านพันธศุภกร” จะได้หมดพันธะภาระหนัก ๆ เสียที ลูกมนี้สรับปากกับท่านว่าจะจัดการให้เรียบร้อยในเร็ววัน

ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ลูกม้นส์เรียนจบมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ ลูกบอกกับฉันในคืนหนึ่งว่า “แม่ครับ ผมจะบวชให้แม่นะครับ ฉันมองหน้าลูกไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะขณะที่เขาเป็นนักศึกษา ลูกเที่ยวกลับบ้านดึก ๆ อยู่บ่อย ๆ ฉันเคยเตือนลูกว่า อย่ากลับดึกนักนะลูก ขับรถกลางคืนดึก ๆ แม่เป็นห่วง” เขาตอบ “ครับแม่”

อยู่มาวันหนึ่ง ฉันตื่นนอนตอน ๖ โมงเช้า เสียงรถแล่นเข้าบ้านมา ฉันก็ถามว่า “ลูกไปไหนมาแต่เช้า” (ตอนนั้นฉันนึกว่าลูกออกไปธุระตอนเช้ามีด) “ผมเพิ่งกลับครับแม่ ก็แม่บอกผมว่าอย่ากลับดึก ๆ”

เมื่อสมัยเรียนอยู่ก็เช่นกัน ฉันถามลูกว่า “เมื่อไรเธอจะเรียนจบเสียที ๔ ปีแล้วนะ” เขาตอบกลับว่า “โห้! แม่ครับ จะให้ผมรีบเรียนจบไปทำไมกัน ไบปริญญาณะมันกระดาดแค้นเดียว มันเป็นเรื่องสมมุติทั้งนั้น ไม่สำคัญอะไรหรอก ผมยังเที่ยวสนุกอยู่” ฉันฟังลูกพูดแล้วก็งง! เพราะดิฉันไม่มีความรู้ ไม่ได้เรียนอะไร จบแค่ ป.๔ ฉันหยิบธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาท ชูให้ลูกดู แล้วสอนว่า “ม้นส์ เจ้าสิ่งนี้ก็เรื่องสมมุติ กระดาดแค้นเดียวเหมือนกัน เพียงรัฐบาลรับรองว่าธนบัตรเป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายเท่านั้น ในสังคมทุกคนต้องใช้ ถ้าลูกม้นส์สัญญากับแม่ ว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ลูกจะไม่ต้องการใช้ เจ้ากระดาดสมมุติแบบนี้อีกเลยแล้วละก็ ไม่ต้องไปเรียนแล้ว ไม่ต้องเอาปริญญามาให้แม่ดู แต่ถ้าเธอยังต้องการใช้ธนบัตรกระดาดสมมุติอีก กลับไปเรียนให้จบเร็ว ๆ ด้วย”

ดังนั้นพอลูกพูดว่า จะบวชให้แม่ ฉันจึงไม่ค่อยจะแน่ใจนัก ถามลูกไปว่า “ลูกม้นส์ถ้ายังรักความสะอาด ความสบาย ทำอะไร ๆ ได้ตามใจละ ก็อย่าบวชนะลูก แต่ถ้าคิดว่าลูกจะทนความลำบากได้ค่อยบวช เพราะการจะบวชเป็นพระที่ตินั้น ต้องอดทน ต้องปฏิบัติตามวินัยสงฆ์ได้ บวชถึงจะได้บุญ ได้กุศล” เขาตอบว่า “ครับแม่ผมรับรองครับ ผมบอกหลวงพ่อก่อนแล้วว่า ผมจะบวช ๑ พรรษา” และเป็นจริงดังลูกพูด ม้นส์บวชเป็นพระสงฆ์ได้ ๕ เดือน

ทุกวันนี้ ฉันยังระลึกนึกถึงพระคุณของหลวงพ่อก็เพราะความเมตตาของท่าน ที่ท่านได้โปรดครอบครัวยุของฉัน ทุกวันนี้บ้านฉันจะมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ฉันได้ลูกชายที่ดี รับมอบภาระและหน้าที่แทนฉันทุกอย่าง สามิฉันเลิกบ่น ใจเย็น ไม่บ่น ไม่ไว้วายเหมือนแต่ก่อน ฉันไปวัดได้อย่างสบาย เต็มใจครอบครัวฉันสมบูรณ์ มีความสุขดี มีบ้านอยู่อย่างสุขสบาย มีการค้าเป็นอาชีพของตนเอง มีลูกชายและลูกสะใภ้ที่ดี แถมยังมีหลานยาที่น่ารักอีก ๓ คน เหตุทั้งหมดนี้ ต้องกราบขอบพระคุณหลวงพ่อ ถ้าไม่ได้ท่านช่วย ฉันคงไม่สุขสบายได้แบบนี้ ดังนั้นถ้ามีโอกาสฉันจะไปวัด ไปช่วยกิจกรรมท่านเท่าที่ฉันจะช่วยให้ เพื่อตอบแทนพระคุณของท่าน トラบเท่าที่ชีวิตฉันยังอยู่.....